

LEENA
LEHTOLAINEN

VIHREÄN
LOHIKÄÄRMEEN
RISTEYS

TAMMI

*Kirstille ja Terhille,
kiitos rohkaisusta!*

Kannen ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen
Teksti © Leena Lehtolainen, 2022
Teoskokonaisuus © Tekijä ja Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4383-2
Painettu EU:ssa

LEENA
LEHTOLAINEN

VIHREÄN
LOHIKÄÄRMEEN
RISTEYS

Tammi / Helsinki

1

Vihreä lohikäärme oli jälleen tahraton. Sen suomuinen pinta kimalteli, siivissä säkenöi päävärin seassa pronssia, suusta syöksyvä liekki näytti siltä, että se polttaisi osuessaan iholle.

Viggo tunsi iloa ja kiihtymystä. Hän nosti puhelimen käteensä ja otti kuvan. Sitä voisi katsella, kun ikävä iskisi. Vanhemmille hän ei sitä näyttäisi. Eivät he ymmärtäisi, että niin kauan kuin lohikäärme palasi, Joel oli jäljellä. Siitä huolimatta, ettei kukaan tiennyt, missä veli oli. Ei ollut tiennyt yli kahteen ja puoleen vuoteen.

Hän käveli alikulkukäytävän suojiin niin, että näki Vihreän lohikäärmeen, mutta pysyi piilossa niiltä, jotka tulisivat sen luo. Kotiin ei ollut kiirettä, siellä odotti vain suljettu ovi, jonka takana tavarat olivat täsmälleen samassa järjestyksessä kuin Joelin lähtiessä. Äiti imuroi siellä salaa, kun kukaan muu ei ollut paikalla. Viggo ei tiennyt kävikö isä koskaan huoneessa.

Hänkin kävi siellä ainoastaan silloin, kun oli yksin talossa.

Tänään oli ollut vain kolmen aineen tunteja, englannin, psykologian ja liikunnan. Urheilukamat ja pyyhe painoivat repussa. Ei olisi huvittanut käydä suihkussa outojen kundien kanssa, mutta Viggo oli halunnut kävellä mutkan kautta kotiin, käydä ensin jäätelöllä Magnuksen baarissa ja tulla sen jälkeen katsomaan, oliko lohikäärme palannut. Lukiossa oli jonkin verran samaa porukkaa kuin yläkoulussa, muttei oikein ketään sellaista, jonka kanssa Viggo olisi tuntenut tarvetta sen kummemmin hengailla. Psykan ryhmässä oli muutama mielenkiintoisen tuntuinen tyyppi, niistä voisi halutessaan saada kavereita.

Viggo näki tytön kirkkaanoranssin takin jo kaukaa. Se ulottui nilkkoihin asti ja helmat liehuivat tuulessa tytön ympärillä kuin tämän lantiossa olisi siivet. Tytön pitkissä saporilla olevissa hiuksissa oli samaa liekinväriä. Poika perääntyi alikulukäytävän suulle, josta hän näki kävelytien ja sähkökaapin. Tyttö käveli suoraan lohikäärmeen luo ja jäi seisomaan sen eteen. Hän oli liikkumatta minuutin, pari. Niin Viggokin.

Sitten tyttö vilkaisi ympärilleen kuin tarkistaakseen, näkikö joku. Viggon vatsassa muljahti, kun tämä otti jotain esiin taskustaan. Tämä tyttökö oli lohikäärmeen palauttaja? Tunsiko hän Joelin?

Mutta ei tyttö ottanut esille spraymaalipulloa vaan kynttilänpätkän. Hän piti sitä vasemmalla kädellään tuulensuojassa ja napsautti sytkäriin tulta

oikeallaan. Kun kynttilän liekki paloi kunnolla, hän ojensi sitä kaksin käsin kohti lohikäärmettä.

Aikoiko tyttö polttaa maalauksen?

Ei, hän piteli kynttilää parinkymmenen sentin päässä siitä. Liekki lepatti tuulessa, mutta ei sammunut. Viggo näki tytön huulien liikkuvan, mutta ei kyennyt erottamaan mitä tämä sanoi. Toinen saporista lennähti tuulen mukana kohti liekkiä, ja tyttö joutui tanssahtamaan estääkseen hiuksiaan syttymästä tuleen.

Viggo kuuli polkupyörän äänen tunnelista ja nappasi äkkiä puhelimen käteensä, ettei tulija vain kuvittelisi hänen vakoilevan tyttöä. Puhelin oli ihan jees alibi. Hän tuijotti hissankurssin Whatsapp-ketjua, mutta näki edelleen silmissään liehuvahelmaisen ja -tukkaisen tytön kynttilä käsisään. Pyöräilijä ohitti hänet, nuori nainen lapsi istuimessa ja ohjaustangon kori täynnä ruokaa. Taapero sanoi Viggolle ”hii!”, hän hymyili sille.

Mutta kun hän nosti katseensa kohti lohikäärmettä, tyttö oli poissa.

Viggo ei ollut uskoa silmiään. Minne tämä oli saattanut hävitä? Oliko hän noussut tuulen mukana ilmaan? Viggo katsoi taivaalle, mutta siellä ei näkynyt kuin varisparvi ja pari repaleista pilveä. Sitten sähkökaapin takaa näkyi oranssin häivähdys, joka loittoni pitkin kävelytietä. Viggo nosti puhelimen kuvausasettoon ja zoomasi. Tyttö kääntyi kävelemään puiston läpi niin, että hänestä näkyi sivuprofiili. Viggo antoi kameran laukaisimen laulaa ja ehti saada kymmenisen kuvaa ennen

kuin tyttö kääntyi puiston jälkeen vasemmalle ja katosi kerrostalojen väliselle kävelytielle.

Hän ei tiennyt miksi oli niin tärkeää nähdä tytön kasvot. Siksikö, että kaikkina näinä vuosina hän oli ensimmäinen, jonka Viggo oli nähnyt pysähtyvän Vihreän lohikäärmeen luo? Ihmiset kyllä tiesivät lohikäärmeen, sitä tagattiin eri alustoille ja pohdittiin, kuka sen oli maalannut ja miksi se aina ilmestyi takaisin. Joelin salaisuutta ei kukaan tuntenut.

Oliko oranssi tyttö selvillä siitä? Kuka hän oli? Viggon oli saatava tietää. Hän kääntyi vielä kerran lohikäärmeeseen päin ja nosti kätensä tervehdykseen. Sitten hän lähti kotiin läppäriin luo. Toivottavasti kuvat eivät hajoaisi pikselimössöksi, vaan hän pystyisi erottamaan niistä oranssin tytön kasvopiirteet.

2

Kotona tuoksui Savulta, vaikka tämän olisi pitänyt olla koulussa. Selma ripusti takin naulakkoon ja kävi keittiössä juomassa vettä. Savun ovi oli kiinni, musiikki soi niin kovalla, että bassot tulivat kuulokkeiden läpi. Naapurin eläkeläissetä oli valittanut metelistä niin monta kertaa, että Savu oli taipunut käyttämään kuulokkeita. Selma ei tiennyt, miten tämä oli pystynyt hankkimaan yli kolmensadan langattomat. Äiti ei onneksi tajunnut, miten kalliit ne olivat.

Olohuoneen sohva, jolla äiti nukkui, oli sijaimatta. Selma meni huoneeseensa ja avasi saporot. Hiukset ulottuivat edessä rintojen yli ja takana pitkälle lapaluiden alle. Hän oli luvannut Sennulle, ettei leikkaisi niitä ikinä.

Sennun hiukset olivat lähteneet syöpähoitojen seurauksena eivätkä ne niiden jälkeen olleet ehtineet kasvaa kuin puolen sentin pituisiksi. Hänellä oli ollut äitinsä paksut, suorat mustat hiukset, ja

lyhyinä ne olivat tuntuneet jonkin tuntemattoman eläimen turkilta. Kun oli ollut pakko hyväksyä, ettei Sennu enää koskaan saisi hiuksiaan letille tai luistelisi Urheilupuiston kentällä BTS:n musiikin tahtiin, Selma oli luvannut opetella valssihypyn Sennun puolesta ja ettei koskaan leikkaisi hiuksiaan, tasaisi vain sen verran latvasta, etteivät hiukset harottaisi. Hänen piti kantaa kahden ihmisen hiukset.

Äidillä oli tuplapäivä, jona hän meni päiväkodilta suoraan hoitolaitokseen ekstraamaan. Työaikaa kertyi viisitoista tuntia. Muuten he eivät pärjäisi. Tyyppi, joka viranomaisten papereissa oli merkitty Selman ja Savun isäksi, ei ollut osallistunut jälkikasvun elämään enää vuosiin kuin satunnaisilla tekstiviesteillä, jotka ennemminkin hämmensivät kuin ilahduttivat.

Selma vilkaisi jääkaappiin. Äiti oli ottanut kahden hengen annoksen papupataa pakastimesta ja laittanut päälle lapun, jossa käski lämmittää sen mikrossa. Selmalla ei vielä ollut päivällisen nälkä. Hän otti lautaselta pari omenaa ja meni huoneeseensa syömään niitä.

Lohikäärme oli jälleen yhtä kirkkaan vihreä kuin se olisi vasta eilen maalattu sähkökaappiin. Selma ei tiennyt, mitä ajatella. Järki sanoi, että tekijä ei voinut olla Sennu. Mielikuvitus, jota sydän ohjasi, suostui uskomaan vaikka mihin. Hän rouskaisi palan omenasta ja avasi puhelimen. Kuvassa erotuivat eläimen suometkin. Hän postasi toisinaan Tiktokiin ja Instagramiin, mutta ei koskaan kuvaa

Vihreästä lohikäärmeestä. Se ei kuulunut muulle maailmalle, vain hänelle ja Sennulle.

Hän selaili laiskasti somea, peukutti pari kertaa, otti biologian kirjan laukusta ja avasi sen pöydälle. Huone oli kapea, kirjoituspöytä oli ollut pakko sijoittaa ikkunan eteen ja metri kaksikymmentä senttiä leveä sänky sille seinälle, jossa ei ollut vaatekaappeja. Mutta se oli Selman oma, ja sen sai lukkoon halutessaan kuten Savun huoneen. Äiti nukkui olohuoneessa ja heräsi aina ennen muita, niinäkin aamuina, kun oli ollut yövuorossa. Hän väitti olevansa poikkeusyksilö, joka tuli toimeen vain neljän tunnin unilla. Selma oli jo opiskellut sen verran biologiaa ja terveystietoa, ettei juttu mennyt läpi.

Savu ei koputtanut, avasi vain huoneen oven ja oli parilla askeleella Selman vieressä.

– Onko sulla huulirasvaa? En löydä lääkekaapista.

Selma etsi puikon repusta ja vetäisi kerroksen nenäliinankulmaan. Savu katsoi oudosti, muttei sanonut mitään, otti vain tarjotun paperilippusen, muttei levittänyt rasvaa huulilleen.

– Mikset ole koulussa? Selmalta pääsi, vaikka hän tiesi sen ärsyttävän Savua.

– Päätä särki. Mulla on varmaan joku migreeni. Silmissä tanssii revontulet vaikka on päivä. Savu irvisti ja pisti nuuskan ylähuulen alle. Hän tiesi, ettei Selma kantelisi äidille. Ei siksi, että hän pelkäsi kielikellon mainetta vaan sen takia, ettei äiti huolestuisi siitäkin.

– Ne hemmetin maalit ja tinnerit saa pään ihan sekaisin. Taisin valita väärän linjan, Savu jatkoi. Hänen puhelimensa värähti, hän vilkaisi näyttöä ja perääntyi olohuoneen puolelle.

Kymppiluokan jälkeen Savu oli päässyt ammattikoulun maalarilinjalle, kun jossakin piti opiskella. Ei se Savua kiinnostanut sen enempää kuin mikään muukaan.

Sen enempää kuin sen porukan kanssa hengailu.

Selma kuuli kuinka Savu näpytteli viestiä. Väriääni kertoi vastauksen saapuneen. Kenkien jalkaan vetämisen ääni oli tuttu, sitten kohahti naulakossa. Savu oli lähdössä ulos. Selma ei kysynyt milloin toinen palaisi, vastaus olisi kuitenkin joko ”emmätiä” tai ”ei kuulu sulle”. Jos Savu oli hyvällä tuulella, hän saattoi lisätä viimeisen vastauksen perään pikkusiskon.

Selma kuuli oven kolahduksen. Hän tuijotti hetken biologian kirjaa niin kuin soluoppi olisi voinut imeytyä hänen päähänsä pelkän tuijotuksen voimalla. Ei huvittanut. Hän meni pitkäkseen sängylle, laittoi napit korviinsa ja alkoi kuunnella *Kuoleman varjeluksia* englanniksi. Enkun koe olisi ensi viikolla, se oli kuin läksyjen lukua.

Hän oli torkahtanut jossakin vaiheessa, sillä havahtui kolinaan. Oli vielä valoisaa, joten se ei voinut olla äiti. Jotain rysähti lattialle, kuului voihkaisu. Oliko Savu kännissä? Silloin hän oli arvaamaton. Selma raotti ovea sen verran, että näki eteiseen.

Savu oli kontallaan lattialla. Reppu oli kiinnitetty rinnan puolelle, hän yritti avata sen vetoketjua. Hän ei ollut sytyttänyt valoa eteiseen, mutta keittiöstä kajasti sen verran, että Selma näki, kuinka Savun nenästä tippui verta. Sitä oli myös lattialla, Savun toinen housunpolvi oli rikki.

Tyttö epäröi. Savu ei halunnut, että hänen asioihinsa sekaannuttiin. Mutta häntä sattui. Savulta pääsi uusi valitus, kun hän löysi laukusta paperia ja painoi sitä nenäänsä vasten. Selma ei voinut vain katsoa vierestä, vaan astui eteiseen ja sytytti valot.

– Mikä sulla on?

– Selma, älä tuu... Ei tässä mitään, Savu koetti sanoa, mutta suustakin näytti valuvan verta, ja se sai puheen epäselväksi.

– Mitä sulle on tapahtunut? Pitääkö soittaa ambulanssi?

– Älä! Savusta pääsi yllättävän kova ääni. – Mä vain kaaduin pyörällä, ei tässä mitään. Pari pikku haavaa, ja viisaudenhammas lähtee irti, Savu mumisi ja yritti nousta. Verkkarinpolvi oli revennyt siististi eikä niin, että se olisi iskeytynyt asfalttiin Savun kaatuessa. Pikemminkin se oli saksittu auki. Tai viilletty veitsellä.

Selmaa alkoi huimata, vaikka ei hän pelännyt verta. Sen näkemiseen kerran kuukaudessa oli joutunut tottumaan parin vuoden ajan. Mutta Savuun sattui, eikä hän tiennyt mitä tehdä.

Savu koetti nousta, se ei tahtonut onnistua. Hän kiskoi repun yltään ja hoiperteli seisomaan mitenkuten. Reppu näytti Savun käsissä ras-

kaalta. Verta pisaroi hänen nenästään ja suustaan, kun hän raahusti huoneeseensa. Polven haavasta jäi lattiaan tahmea jälki. Se pitäisi pyyhkiä ennen kuin äiti tulisi. Laminaatti oli onneksi helppo pitää puhtaana.

Mitä Sennu olisi tehnyt? Tämä oli ollut aina neuvokas kahden poliisin tytär. Sennun äiti oli tosin ollut lasten syntymästä lähtien toimistohommissa eikä juossut kiinni rosvoja ja murhaajia, kuten Sennun isä Pekka. Pekka oli aina vastannut Selmankin tyhmimpiin kysymyksiin, ja Sennun kuoleman jälkeen hän viestitteli edelleen Selmalle ja kyseli kuulumisia.

Sennu olisi ainakin käskenyt puhdistamaan ja laastaroimaan Savun haavat.

– Käviks sun pyörälle pahasti? Selma kysyi.

– Ai mille? Savu huomasi nopeasti lipsahduk-sensa. – Ei kun se on ihan ookoo, ei vääntynyt. Siinä oli kolme tyttöä saman sähköpotkulaudan päällä, tulivat nurkan takaa suoraan eteen. En kerennyt väistää, oli pakko kaatua. Ne ei edes pysähtyneet, Savu jatkoi.

Selma ei sanonut mitään. Liinavaatekaappi oli hänen huoneessaan. Hän joutui ottamaan kirjoitus-pöydän tuolin alleen, että sai kurotetuksi lähyllyltä ison rantapyyhkeen. Sille mahtui kolme ihmistä ottamaan aurinkoa, Savun ympäri se menisi monta kertaa. Paksu frotee imisi verta paremmin kuin tavalliset kylpypyyhkeet.

– Mä katson sun polvet ja kasvot tämän päällä, kun oot käynyt suihkussa. Pannaan laastaria

ja sideharsoa, hän sanoi Savulle, vaikka odotti tämän vastustelevan. Savu ei halunnut kenenkään näkevän itseään ilman vaatteita. Selma levitti pyyhkeen lattialle olohuoneen ja eteisen rajalle, ettei verta tahriutuisi mattoon.

Äidille ei tietenkään kerrotaisi. Nenän ja suun ruhjeet voisi peittää maskin alle ja väittää, että Savu tunsi itsensä flunssaiseksi. Miten hän aikoi selittää äidille poissaolojen Wilma-merkinnät? Migreeni oli kätevä vaiva, sitä ei voinut osoittaa epätodeksi kuten kuumetta.

Savu tuntui viipyvän suihkussa ikuisuuden, Selma alkoi jo pelätä, että tämä oli pyörtynyt sisälle ja jättänyt veden valumaan. Viimein hän kuuli pyyhkeen ja vaatteiden kahinaa. Savulla oli paksu muodoton huppari, leveälahkeiset farkut ja villasukat. Hän pukeutui aina löysiin vaatteisiin, joiden alta ei näkynyt, kuinka laiha hän todellisudessa oli. Vaikka Selma oli kaksi vuotta nuorempi, he olivat yhtä pitkiä. Selma oli lihaksikkaampi, vaikka tanssiharrastus oli pitänyt lopettaa rahan puutteessa. Hän tanssi olohuoneessa yksin silloin kun ketään ei ollut kotona ja huonekalut saattoi siirtää syrjään. Lohikäärmetanssissa hän kuvitteli aina Sennun vierelleen.

Vessapaperituppo putosi nenästä, kun Savu kävi pitkäkseen pyyhkeelle. Nenä oli oudossa asennossa ja Savu ähkäisi, kun Selma koski siihen. Jäisikö se tuollaiseksi, jos he eivät menisi lääkäriin?

– Ammah eiluu, Savu söpötti ja yritti nauraa. Selma muisti miten oli kadehtinut kun hammas-

keiju oli tuonut isosisarukselle viisikymmensenttisen jokaisesta irronneesta maitohampaasta. Parin vuoden kuluttua oli ollut hänen vuoronsa uskoa näkymättömään olentoon. Paljonko viisaudenhampaasta maksettaisiin? Hän laastaroi suunseudun ruhjeet ja nenänvarren kipeän kohdan. Pienenä pelkkä laastarin paneminen haavaan oli poistanut kivun.

– Eikö pitäisi mennä näyttämään haavoja lääkärille? Selma ehdotti. Savu pudisti päätään ja mölisi jotakin kouluterveydenhoitajasta. Kuviteliko Savu, että tämä nielisi tarinan pyöräonnettomuudesta helpommin kuin lääkäri?

Selma ei olisi halunnut katsoa polvea. Liha näkyi ihon alta, vaikka viilto oli kapea. Kai lasinsiru olisi voinut tehdä sellaisen, jos Savu olisi kaatunut suoraan sen päälle. Selma puhdisti ihon ja koetti puristaa haavan reunat yhteen ennen kuin laittoi pitkän leikattavan laastarin. Savun silmistä valui kyyneleitä, mutta hän ei enää huutanut. Kun Sennun veli Juuso oli vahingossa viiltänyt pohkeensa terävään metalliin, hänet oli viety tikattavaksi. Niin Savukin olisi pitänyt viedä.

Selma tunsi olonsa pieneksi ja voimattomaksi. Hän koetti ajatella Vihreää lohikäärmettä. Huomenna hän palaisi takaisin sen luo ja kysyisi, mitä hänen olisi tehtävä.

3

Savu söi kourallisen Buranaa ja meni nukkumaan jo ennen kymmentä. Äiti tuli varttia yli. Selma istui olohuoneen ainoassa nojatuolissa ja katseli kave-reiden Tiktok-virtaa. Se ei kiinnostanut, mutta hän halusi ajatella muuta kuin Savua. Tietysti äiti kysyi ensimmäisenä hänestä.

– Onko Savu kotona?

– Joo, mutta se nukkuu. Kaatui pyörällä ja otti särkylääkettä.

Sanat livahtivat suusta ennen kuin Selma ehti edes kunnolla ajatella. Miksi hän ei jättänyt Savua kertomaan valheensa itse? Nyt hän kuin sementoi väärän totuuden äidin päähän.

– Koulusta tullessako? äiti uteli ja käveli keittiöön. Selma ynähti jotain epäselvää. Äiti avasi jääkaapin oven, laski vettä hanasta, laittoi vedenkeittimen päälle.

– Haluatko teetä? Kumpi teistä ei ole syönyt omaa annostaan papupadasta?

Selma meni keittiöön, vastasi että Savu. Ei hän tiennyt oliko tämä syönyt mitään muuta. Saihan koulussa ruokaa. Savun touhujen salaileminen alkoi ottaa päähän. Onneksi äiti kysyi Selman koulusta. Tyttö laittoi kuppiin pussin rooibosta ja lusi-kallisen kookossokeria ja antoi äidin tehdä samanlaisen muna-paprikavoileivän kuin itselleen. Äiti kertoi vanhustentalon asukista, joka oli neulonut lapsenlapsenlapselleen pörröisen vaaleanpunaisen kissan, mutta tykästynyt siihen niin paljon, että halusikin pitää sen itsellään. Äidin puhelimesta oli siitä kuva. Kissan tassut olivat vähän eri pituiset ja toinen korva vinossa, mutta Selma ja äiti olivat yhtä mieltä siitä, että kissa oli hieno. Vanhus oli pannut sen nimeksi Sulo lapsuuden lemmikkinsä mukaan. Selma meni hyvällä mielellä nukkumaan.

Savu nukkui vielä kun hän teki lähtöä kouluun. Äiti oli jo mennyt aamuvuoroon. Hän oli tottunut siihen, että lapset heräisivät omia aikojaan. Äiti ei tiennyt Savun syömistä lääkkeistä. Eikö Burana-kin ollut vaarallista isona annoksena? Selman oli pakko nähdä, että Savu hengitti ennen kuin hän uskaltaisi häipyä. Hän painoi oven kahvaa varovasti. Savu ei yleensä lukinnut ovea silloin, kun hän oli kotona. Hän nukkui niin keveästi, että huomaisi, jos joku tuli huoneeseen.

Selma astui ovenrakoon kissantassuin. Savusta lähti hassua ääntä, vähän kuin korinaa. Nenä taisi olla veren tukkima. Käsivarsi oli pudonnut peiton alta ja sojotti kohti lattiaa. Se oli laiha ja karvaton, ranteessa oli kello, joka näytti aivan liian suurelta

siihen. Selma ei muistanut nähneensä kelloa aikaisemmin, eikä se ollut ollut Savun ranteessa, kun hän oli puhdistanut tämän haavat. Oliko Savu alkanut mitata askeleita ja sykettä, vai oliko tuo sellainen ihmekello, joka korvasi puhelimen, tabletin ja kaiken muunkin mahdollisen? Selma ei uskaltanut mennä lähemmäksi.

Huoneen kaihtimet oli vedetty kiinni, mutta eteisestä kajastavassa valossa Selma näki repun, joka oli ollut Savun rinnan päällä kun hän oli eilen tullut verisenä kotiin. Reppu oli auki, sieltä pursui ulos isosolkinen vyö ja valkoinen paksupohjainen lenkkari, joka oli Savulle aivan liian isoa kokoa. Lenkkarissa oli punaisen ja hopean kirjava logo, jota Selma ei tunnistanut. Pitäisi kysyä Aishalta, joka ymmärsi merkkivaatteiden päälle.

Savu korahti ja käänsi kylkeä. Oliko hän hylännyt aikeen mennä tapaamaan kouluterkkaria? Selma perääntyi ja koetti olla miettimättä turhia. Savu ei ollut ostanut noita tavaroita, sen hän kyllä käsitti. Äkkiä nappikuulokkeet korviin ja englanninkielinen teksti tunkeutumaan aivoihin koulumatkan ajaksi. Hän ei tahtonut ajatella Savua.

Hän palasi koulusta Vihreän lohikäärmeen kautta. Mutka ei ollut pitkä, ensin sata metriä sivuun päätieltä puistoa pitkin, sitten toisen tien yli kävelytielle ja nurmikentän keskellä sijaitsevalle sähkökaapille. Kotiin saattoi mennä alikulun kautta, jollei sieltä kuulunut epäilyttävää mesomista tai näkynyt maassa makoilevia tyyppejä. Poliisipartio kävi tarkistamassa tienoot pari kertaa

vuorokaudessa. Selma oli oppinut pysyttelemään turvassa ja näyttämään siltä, että tiesi minne oli menossa. Huutelijoita tai mukaanpyytelijöitä ei voinut välttää, mutta hän koetti olla kuuro ja sokea sellaisia kohdatessaan. Bellan isosisko Donna oli käskenyt huutaa niille takaisin, mutta ei Selma jaksanut. Ehkä sitten, kun hän olisi aikuinen.

Miten sähkökaappiin maalattu mielikuvitusolento saattoikaan ilahduttaa! Vihreä lohikäärme oli yhtä kirkas kuin edellispäivänä. Selma käveli melkein kiinni sen suomuihin ja kuiskasi hiljaa:

– Shaah.

Oli kuin lohikäärmeen häntä olisi värähtänyt tunnistamisen merkiksi. Selma tiesi vain kuvittelevansa, niin kuin senkin, että Sennu seiso i hänen vierellään aina kuin hän sanoi Vihreän lohikäärmeen nimen. Hän sanoi sen uudestaan. Se oli yhtä aikaa huokaus ja rohkean eläimen uloshengitys. Hän sanoi sen vielä kolmannen kerran.

Se oli alkanut vitsinä. Molemmat olivat lukeneet kirjoja, joissa lapsilla oli yhteinen salakieli. Kerran he olivat koulun jälkeen sopineet tapaavansa viideltä lohikäärmeen luona, ja Bella oli alkanut tivata minkä ihmeen lohikäärmeen. Sinä päivänä he eivät halunneet häntä mukaansa, vaikka Bella olikin aika kiva. He eivät vastanneet.

Selma oli ollut vain minuutin myöhässä, mutta Sennu näytti siltä kuin olisi seisonut risteyksessä jo puoli tuntia. Pohjoistuuli oli ainoa, jolta risteys ei ollut suojassa, ja Sennun paksut mustat hiukset pyörivät hänen ympärillään ja kasvotkin näyttivät

olevan kananlihalla. Hymy oli silti lämmin, kun hän tervehti:

- Hei Läntinen.
- Hei Itäinen. Miten se tänään voi?
- Haalea. Hännän päällä on musta tagi.

Selma käveli sähkökaapin viereen. Tagi oli suttu, josta ei saanut selvää kuin A-kirjaimen. Menisi jonnekin muualle jättämään jälkiään, hän ajatteli. Hashtagilla #vihreälohikäärme voisi etsiä tagin tekijää, sillä suurin osa heistä kuvasi töitään someen, mutta ei Selma jaksaisi. Lohikäärme oli niin vahva, että se palaisi takaisin, vaikka se maalattaisiin täysin piiloon.

– Pitäisikö lohikäärmeellä olla nimi, joka vain me tiedetään? Bella ja muut eivät tajuaisi, minne me mennään, kun puhutaan siitä, Sennu sanoi.

– Joo! Mikä olisi hyvä nimi? Selma oli heti mukana juonessa. – Draco, ei kun siitä tulee mieleen Malfoy. Mitä lohikäärme on kiinaksi?

Sennu alkoi nauraa. – Lungwang on lohikäärmejumala. Äidin sukunimi oli Wang ennen kuin se meni naimisiin. Juuso opiskelee kiinaa koulussa.

Selma näki, että Sennu oli ylpeä isoveljestään.

– Itäinen, sä olet lohikäärmeiden sukua. Mutta ei tämä voi olla Wang, joku voi arvata sen.

– Mitä lohikäärme on lohikäärmeen kielellä? Sennu kysyi ja siirtyi lähemmäksi maalausta. – Hei lohikäärme, mikä sinun nimesi on?

Selmaa yhtä aikaa nauratti ja jännitti, Sennu oli niin tosissaan. Aivan kuin lohikäärme osaisi oikeasti vastata.

Maria Kallio -kirjojen tekijän, **LEENA LEHTOLAISEN**,
hieno nuortenjännäri menetyksestä ja ystävyyden voimasta.

Asioista, joita ei haluta paljastaa aikuisille.
Maailmasta, jossa pelko ja toivo kietoutuvat toisiinsa,
eikä kukaan lopulta pärjää yksin.

9 789520 443832

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4383-2

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen / Kannen alkuperäiskuvat: Istockphoto